

Blijft aan netto winst 1,1% van de omzet. Na aftrek van de noodzakelijke investeringen blijft voor uitkering via winstdeling nauwelijks iets van betekenis over.

Een substantiële bijdrage tot het looninkomen is van winstdeling in het algemeen dus niet te verwachten.

Los hiervan blijft de principiële vraag bestaan of winstdeling een zaak van rechtvaardigheid is.

Dr. Albada zegt hierover in zijn dissertatie „De rol van de Vakbeweging in de Moderne Maatschappij” (februari 1957) het volgende: „Het delen in de winst door de werknemers moet o.i. gezien worden als een noodzakelijk complement op de loonvorming. Het loon moet verband houden met de economische waarde van de arbeidsprestatie. De werkelijke waarde van die arbeidsprestatie kan niet tijdig worden vastgesteld. Het loon wordt vooraf overeengekomen; de bedrijfsresultaten weet men pas achteraf. De waarde van de medewerking van de arbeiders komt tot uiting in het bedrijfsresultaat. Een rechtvaardige verdeling van de baten van het bedrijf brengt daarom met zich mede, dat wanneer daarvoor ruimte aanwezig is, ook de werknemer deelt in de winst.”

Dr. Albada erkent in zijn dissertatie intussen, dat niet alle winst uitgekeerd mag worden, omdat de winst meer en meer de belangrijkste bron wordt van de kapitaalvorming in onze maatschappij. Aangezien het niet uitkeren van alle winst het inkomen van de arbeider drukt, aldus Dr. Albada, moeten ook de arbeiders een aandeel genieten in de uit de winst verrichte nieuwe investeringen; d.i. recht hebben op vermogensaanwasdeling.

Alvorens deze verdediging van de winstdeling nader te toetsen, moge eerst nog een andere zienswijze over de winstdeling worden weergegeven, en wel die van Prof. dr. J. L. Mey. Deze hoogleraar was een volstrekt tegenstander van winstdeling en wel, omdat de winst van de onderneming in zijn gedachtengang moest dienen als dekking voor de op de eindbalansdatum nog niet calculeerbare offers. Hij dacht daarbij o.m. aan de gevolgen van prijsfluctuaties van de duurzaam slijtende produktiemiddelen en aan toekomstige onderbezettingsverliezen. Deze „funktiedragende” winst moest z.i. grotendeels worden gereserveerd en voor een deel beschikbaar worden gesteld aan aandeelhouders als een beloning voor het dragen van de onzekerheid. Indien boven deze funktiedragende winst nog meer winst wordt gemaakt, dan is dit deel